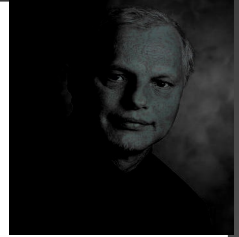

Syksyn tuuli soittaa...

Syksyn pimeys lyö kovalla kädellä. Paperimiestä ei jätetä vieläkään rauhaan. Löysän hirren varjo ei häivy pimeyden syvetessä. Savujen määrä vähenee vähenemistään, vaikka oman konsernimme johto ehtikin vakuuttaa, ettei tehtaita enää lakkautettaisi.

Varkauden ja Kankaan sinetöity kohtalo ja mekaanisen puolen alasajot iskevät arpia takaraivoon. Maamme elää metsästä on slogan, jota ei enää ole. Puunjalostusteollisuus näivetty, olipa kuinka optimistinen tahansa. Palikat eivät näytä olevan järjestyksessä.

Rakentamista pidetään maassamme vahvan osaamisen alana, rakennusalaan tien näyttäjänä. Entä sitten?

Mitä väliä osaamisella saati tuollaisilla meriiteillä on, kun varsinaista työtä ei teetetä omilla osaajilla?

Rakennusmiehiä tuskin lämmittää ajatus osajana olemisesta, omien askelten osoitteen ollessa koko ajan kortisto.

Suomesta halutaan kehittää korkean teknologian ja innovaatio-osaamisen mallimaa. Projekteja on kova hinku pyörittelemään. Monen asiantuntijan mielestä suomalaisilla bisnesvaikuttajilla on myös jalo taito tappaa hyvätkin ideat. Konttorien käytäviä kuluttaakin jonkin- moinen joukko vellihousuja, paperinpyörittäjiä laskemassa tehokkuuksia ja vertailemassa ties mitä.

Samoja käytäviä luuttuavat iltaisin toisenlaiset teknologiaosaajat, cleanerit, jotka meillä ainakin vielä toistaiseksi siivoojina tunnetaan.

Näitä kahta teknologiaryhmää yhdistää työn projektinomaisuus. Muuta yhteistä ei taida sitten löytyäkään. Luutunvarressa olevilla ei näet ole vara löysäilyyn. Eipä tosin oikein elämiseenkään!

Valtiovalta yhdessä etujärjestöjen kanssa on samaa mieltä työuran pidentämisestä. Eläkeiän vaiheittainen nostaminen nykyistä korkeammalle tuntuu kuitenkin kovin kummalliselta. Ongelma ei ainoastaan ole jaksaminen, vaan se, etteivät työnantajat halua pitää ihmisiä työssä.

Lakiin tulisikin liittää selkeä velvoite työn tarjoamisesta eläkkeelle siirtymiseen asti.

TES-neuvottelut ovat juuttuneet starttivaiheeseen. Sopimuksetonta tilaa on kestänyt jo pitkän tovin.

Liiton kanta on yksiselitteinen. Uutta paperia on turha ruveta vääntämään, ennen kuin edellisen tekstitulkinnoista on päästy työnantajapuolen kanssa yksimielisyyteen.

Sen kummemmasta ei ole kysymys.

